

is megvan. Ha nincs meg, vagyis, ha nem volna meg, akkor elsötétülne a világ körülöttünk, mert az anyai és gyermeki kölcsönös szeretet az élet világitó fénye, napja, mely mindent beragyog.

De hiszen milyen lenne az emberi szív, amelyik nem érzi, vagy nem becsüli meg az anyai szív határtalan szeretetének boldogító hatását! Világ teremtése óta mindennütt a világon mindig a legnagyobb tisztelet, hála és megbecsülés, a legmélyebb szeretet dédelgette az anyai szívet, mely az emberi jóság örök forrása. Az védelmez bennünket az örvények és veszedelmek között imádságaival és magafeláldozó önzetlenségével és ha életünk minden pillanatát az Édesanya szeretetének megbecsülésére áldoznánk, akkor se áldozhatnánk annyit, amennyit az anyai szív, az anyai szeretet megérdemel!

Az anyai szív lobogó láng. Végig, az emberiség sok-ezeréves történelmében, sok bűnre és fonákságra, hibára, tévedésre, igazságtalanságra bukkanunk. De sehol se találunk arra, hogy az Édesanyát valaki megbántotta volna. Legalább büntetlenül nem! Mert a legelvetemültebb gonosztevő is megszeli az anyai szív előtt. És a legjobb emberek térdre esnek a jó Isten előtt, mikor az Édesanyára gondolnak és hálával telt szívvél ölelik át az Édesanya jó-ságos alakját. Tudjuk, az Isten legnagyobb áldása ő, aki védelmező, segítő, gyámolító lelkével életünkben és halálunkban is hiven őrködik fölöttünk és az Istenen kívül ő a legnagyobb Szeretet, az egyetlen, aki bennünket soha el nem hagy, hanem hiven kísér. Az Édesanya szíve velünk van fürgetegben és verőfényben egyaránt; imára ő kulcsolja össze láthatatlanul is kezünket s munka közben és álmunkban halljuk biztató, szelid intelmeit, amikor felénk sóhajt, hogy megtartsen bennünket a tiszta élet munkás igyekezetében: a hitben, az igazságban, emberszeretetben.

Csókoljátok meg érte Édesanyátok jóságos kezét...

Lőrinczy György.

Imádság

*Istenem, ki halloá a beteg nyögését,
Levél sutlogását, méhek zümmögését,
Hallá meg ajakamnak gyöngé rebegését!*

*Ki bölcsőm rengette, ringatta szeliden,
Te meglátogattad, óh hatalmas Isten!
Betegség sorvasztja, nyugodalma nincsen.*

*Ugy reszket a szívem, mikor a harang szól,
Ugy reszket a csöndes, siró fuvalomtól!
Küldj balzsamot néki szárnyas angyalodtól!*

*Add vissza szemének tiszta ragyogását,
Sápadt orcájának vidám mosolygását,
Lelankadt kezének ölelő áldását!*

Pósa Lajos!

Az én anyám

Szedjétek össze mind-mind a Földnek
gyémántját, gyöngyét, minden aranyát,
nem birtok semmit, koldusok vagytok,
ha eltemettek egy édesanyát.

Legyen kenyered kemény, mint a kő,
ruháskád foltos, rongyos a cipőd:
boldog vagy, gazdag, ha Édesanyád
mesél s megcsókol lefekvés előtt.

Oh, mert e szóban: Édesanya-szív,
az Isten nekünk mindent megadott,
az Édesanyád örömkönnyénel
láttál-e tisztább, szent gyöngyharmatot?

Van-e édesebb dalá a Földnek,
mint amit dalolt, kis bölcsődalunk?
— végigkísér ez koldust és királyt
s elringat, mikor könny az italunk.

E szóban: Anyám! — benn van az Élet
legdrágább kincse az Isten után...
nem hullat senki igazabb könnyet,
mint Édesanya gyermek bánatán!

Nincs is a Földön szentebb vallomás,
zengi a szívünk... mintha hallanám,
egyszer mindenki megvallja e szót:
„Nincs drágább senki, mint az én Anyám!”

Balázs Győző.